

er af det gode, og maa, synes jeg, mildne hos de Folk, som have ønsket dette, deres Følelser med Hensyn til Ting i Lovforslaget, som de sætte mindre Pris paa, nemlig dette, at saa at sige alle skulle være med ved Valget af Menighedsraad, i alt Fald med nogle faa Undtagelser. Man maa kunne forstaa, at det kan ikke være anderledes, man kan ikke udelukke nogen fra Valgret, som man ikke samtidig vil udelukke fra selve Folkekirken. Det er en ganske rigtig Bemærkning, som er gjort af det ærede Medlem fra Kolding (Laurson), at hvis man vil gøre Forsøg paa at udelukke Folk, som gerne ville regnes til Folkekirken, saa vil man afskære sig selv fra at kunne missionere mellem disse Folk. Det, det gælder om, er, at Virksomheden fra deres Side, som ere aandelig grebne, kan blive af missionerende Art, og det er ubetinget et Vidnesbyrd om Mangel paa Forstaaelse og Livskraft, naar der ikke er missionerende Kraft indenfor kirkelig vakte Kredse.

Samtidig med, at der saaledes er Rummelighed til Stede, er der efter min Mening ogsaa en rimelig Begrænsning, som findes udtrykt i Forslagets § 5. I denne nye Paragraf, som ikke fandtes i den gamle Menighedsraadslov, nævnes der først, hvem der er Medlemmer af Folkekirken, og derefter kommer der en Tilføjelse om, naar Medlemsforholdet ophører. Det sker, naar et Medlem udtræder af Folkekirken ved skriftlig Anmeldelse o. s. v. — det følger af sig selv — eller „slutter sig til et Trossamfund udenfor Folkekirkens Orden, hvis Lære og Ritus paa afgørende Punkter ere i Uoverensstemmelse med Folkekirkens, eller naar den paagældende stiller sig i bestemt Modsætning til Folkekirken ved at sætte et andet Samfunds Ordninger i Stedet for Folkekirkens Sakramenter“. Den Bestemmelse, som her er givet, sætter de Grænser, som jeg synes, det er naturligt at sætte. Det er jo en vitterlig Sag, at der i det kirkelige Udvalg har lydt stærke Røster for, at ikke blot de almindelige Sognemenigheder og Valgmenigheder, men ogsaa de saakaldte religiøse Samfund skulde kunne knyttes til Folkekirken og være indenfor dens Rammer. Der er særlig tænkt paa Unitarsamfund, Samfund, der aldeles vitterligt og aabenbart forkaste den kristne Daab og Nadver og i det hele taget føre en Lære, som er i fuldstændig Modstrid med den evangelisk-lutherske Kirke her i Danmark. Man har ment, at de, naar de vare opvoksede paa eller udgaaede fra Folkekir-

kens Grund, skulde kunne knyttes dertil. Men ved den Højesteretsdom, som den højtærede Kultusminister har henvist til, jeg tror, den er af 25. Juni 1908, er der udtalt dette, at naar et Medlem slutter sig til et saadant Samfund, der staar i afgørende Strid med Folkekirkens Lære og Ritus, kan det ikke længere være Medlem af Folkekirken, og det ligger i Sagens Natur, at Samfundet som saadant da heller ikke kan regnes til Folkekirken. Hvis ingen saadan Begrænsning sættes, forekommer det mig ogsaa unægtelig, at vi i den Grad vilde føres ud i det Blaa med Hensyn til Begrebet Folkekirke eller evangelisk-luthersk Kirke i Danmark, at man maatte sige, at en saadan Kirke i Virkeligheden maatte sprænges eller ophøre. Dette mener jeg, der er Grund til at fremhæve ved Siden af Rummeligheden, fordi enhver ægte Frihed maa have sin Begrænsning, ellers vil den ende i Tøjlesløshed.

Efter disse mere almindelige Bemærkninger skal jeg gaa over til at omtale den Maade, hvorpaa man er optraadt overfor Lovforslagene, særlig fra det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) og, kan jeg ogsaa sige, fra forskellige ærede Medlemmer af det radikale Parti, som have haft Ordet, den ene efter den anden. Jeg skal først nævne den overordentlig velvillige Maade, hvorpaa de Herrer have omtalt Forslaget, i alt Fald hvad Formen af deres Udtalelser angaar. Bag efter er der saa kommet en Del Indvendinger og Ønsker frem, men det er jo en ganske sjælden rosende Omtale, de fleste af disse Medlemmer have givet Lovforslaget. Ja, saa mærkværdig rosende, at man næsten kan forbavses derover. Den allermost rosende Omtale er saaledes kommen fra det ærede Medlem fra Kerteminde (Edvard Larsen), der talte om, at Forslaget var et fastbygget Forslag: „Dette Lovgiverarbejde er i sjælden Grad helstøbt, skrevet ud i eet Aandedrag, ligesom f. Eks. vor første Junigrundlov var det, et Lovforslag, der efter min Mening ikke skeler til nogen Side“ o. s. v. Men i Modsætning dertil have de Herrer stadig yndet at skele til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Det ærede Medlem fra Ringkøbing er bleven fremhævet som en Modsætning til den højtærede Kultusminister. Kultusministeren er en frisindet Mand, han er en helstøbt Personlighed, i alt Fald en Personlighed, der kan frembringe et helstøbt Forslag! Det ærede Medlem fra Ringkøbing derimod synes at lide af saare